

Το χάρισμα του γάμου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

23^{ου} Του Πρωτοπρω Αντωνίου Γ. Αλεβιζόπουλου Δρ. Θεολογίας Δρ. Φιλοσοφίας

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21^ο.

1. Η κοινωνία ανδρός και γυναικός

«Και εδημιούργησεν ο Θεός τον άνθρωπον, κατ' εικόνα Θεού τον εδημιούργησε, τους έκαμε άνδρα και γυναίκα» (Γεν. 1,27).

Η εικόν του Θεού, ο άνθρωπος, εδημιουργήθη από την αρχήν ως ζεύγος, ως άνδρας και γυναίκα. Όπως ο Τριαδικός Θεός δεν είναι μονάς, τοιουτοτρόπως και ο άνθρωπος δεν εδημιουργήθη ως μονάς. «Ο ποιήσας απ' αρχής άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς», επαναλαμβάνει ο ευαγγελιστής (Ματθαίος 19,4. Παράβαλλε Γένεση 1,27).

Το δόγμα, δηλαδή, της Αγίας Τριάδος, το οποίον εκφράζεται με την ενότητα της ουσίας και την τριαδικότητα των υποστάσεων, αποτελεί βασικήν αλήθειαν η οποία εκφράζει και την πραγματικότητα του ανθρώπου. Αυτή η μεγάλη και μοναδική θεία πραγματικότης (Αγία Τριάς), αποτελεί την βάση της ζωής μας και το θεμέλιον της σωτηρίας μας.

Κατ' αυτόν τον τρόπον, δυνάμεθα, χωρίς κανένα δισταγμόν, να εξηγήσωμεν το χωρίον αυτό της Παλαιάς Διαθήκης και να υπογραμμίσωμεν ότι ο άνθρωπος επλάσθη κατ' εικόνα του Τριαδικού Θεού και ως προς την φύσιν του και ως προς το γεγονός της ενότητος με τους άλλους ανθρώπους. Αυτός είναι ο λόγος δια τον οποίον εδημιουργήθη από την αρχήν ως ζευγάρι, ως άνδρας και ως γυναίκα.

Η Αγία Γραφή αναφέρεται πολλές φορές εις το μυστήριον του γάμου. Εις τας Παροιμίας διαβάζομεν ότι η «φρόνιμος γυνή παρά Κυρίου δίδεται» (Παροιμίες 19,14), ο δε προφήτης Μαλαχίας υπογραμμίζει ότι εγγυητής και μάρτυς του συζυγικού δεσμού είναι ο ίδιος ο Θεός (Μαλαχίας 2,14), ο κοινός Δημιουργός του ανδρός και της γυναικός.

Ο ίδιος προφήτης καταπολεμεί την αντίληψιν της εποχής, κατά την οποίαν μοναδικός σκοπός του γάμου είναι η απόκτησις τέκνων (Παράβαλλε Και Σοφ. Σολ. 4,1-6. Σοφ. Σειράχ 16,1-4) και ότι, συνεπώς επετρέπετο το διαζύγιον μετά την

εκπλήρωσιν του σκοπού αυτού. Ο προφήτης υπονοεί ότι η ουσία του μυστηρίου ευρίσκεται εις την πραγμάτωσιν της κοινής ζωής, εις την διατήρησιν και την καλλιέργειαν του αδιάρρηκτου δεσμού των συζύγων, οι οποίοι καθίστανται εν πνεύμα και μία σαρξ (Μαλαχίας 2,15. Γένεση 2,24. Ματθαίος 19,5. Μάρκος 10,8). Γίνεται τοιουτοτρόπως φανερόν, διατί εις το εβραϊκόν κείμενον αναφέρεται ότι ο Θεός «μισεί την απόλυσιν», δηλαδή το διαζύγιον, το οποίον καταλύει τον πρωταρχικόν αυτόν σκοπόν του μυστηρίου (Μαλαχίας 2,16).

Το ίδιον νόημα πρέπει να δώσωμεν και εις τους λόγους της Αγίας Γραφής: «Όποιος χωρίση την σύζυγόν του έκτος ένεκα πορνείας, αυτός την αναγκάζει να διάπραξη μοιχείαν» (Ματθ, 5,32. 19,9. Λουκάς 16,18). «Πόρνους και μοιχούς θα κρίνη ο Θεός» (Εβραίους 13,4).

Με αυτήν την βάσιν ημπορούμε, επίσης, να είπωμεν ότι ο προορισμός του ανθρώπου είναι να ομοιάση εις τον Δημιουργόν του, να ζήση, δηλαδή, την ζωήν της πλήρους αγάπης μετά του συνανθρώπου του, σύμφωνος προς το θείον πρότυπον, σύμφωνος προς την αγάπην του Τριαδικού Θεού. Με άλλα λόγια, ο προορισμός αυτός δεν είναι άσχετος με την κοινωνίαν των δύο φύλων της μιας ανθρωπότητος.

2. Κοινωνία αγάπης

Είναι φανερόν, ότι η κοινωνία μεταξύ ανδρός και γυναικός δεν ανταποκρίνεται προς την φύσιν του ανθρώπου, εάν πραγματοποιηθή έξω από την αγάπην του Θεού, η οποία είναι αιτία και πηγή της ενότητος και της αγάπης εις τον κόσμον.

Εφ' όσον ο Αδάμ έμενε εις την αγάπην του Θεού, έβλεπε την γυναίκα του, την Εύα, ως ένα κομμάτι από τον εαυτόν του (Γεν. 2,23-24). Όταν, όμως, με την πράξιν της παρακοής έπαυσε να αγαπά τον Θεόν, τότε είδε την γυναίκα του ως ξένον άτομον. Δι' αυτόν τον λόγον έρριψε εις αυτήν ολόκληρον την ευθύνην δια την παρακοήν (Γεν. 3,12).

Η διαφοροποίησις του ανθρώπου (άνδρας και γυναίκα) και ο γάμος, αποτελούν ευεργεσίαν του Θεού προς τον άνθρωπον και απόδειξιν της στοργικής Του φροντίδος, η οποία μετά την πτώσιν του ανθρώπου, συνιστά την προϋπόθεσιν δια την ελπίδα της Σωτηρίας, την οποίαν του υπεσχέθη ο Θεός. Διότι ο Θεός από την πρώτην στιγμήν της πτώσεως, του υπεσχέθη την ανόρθωσιν, δεν τον άφησε να περιπλανάται εις την ζωήν χωρίς ελπίδα (Γένεση 3,15).

Πρόκειται δια την ενσάρκωσιν του Χριστού, ο οποίος «εκένωσε» τον εαυτόν του

δια να γίνη άνθρωπος και δεν εδίστασε να προχώρησε μέχρι της εσχάτης θυσίας επάνω εις τον σταυρόν, χάριν του αγαπημένου λαού Του (Φιλιπ. 2,7).

Πώς ήτο δυνατόν να εννοήση ο άνθρωπος της πτώσεως μίαν τέτοιαν αγάπην του Θεού; Πώς ήτο δυνατόν να παραδεχθή την θείαν αυτήν βουλήν του Θεού της αγάπης, να έλθη εις προσωπικήν σχέσιν με τον άνθρωπον; Είχε, λοιπόν, ανάγκην να έχη ένα συγκεκριμένον προμήνυμα της τελείας αυτής ενώσεως του Θεού με τον άνθρωπον εις το πρόσωπον του Θεανθρώπου Χριστού, της ενώσεως της θείας φύσεως με την ανθρωπίνην φύσιν. Και η προτύπωσις αυτή, η προεικόνισις, το προμήνυμα της λυτρώσεως του ανθρώπου με την ενσάρκωσιν του Χριστού, είναι το γεγονός του γάμου μεταξύ ανδρός και γυναικός.

Ούτω, η αγάπη του Θεού αποτελεί την αφετηρίαν του γάμου και ταυτοχρόνως το τέλος και τον σκοπόν του γάμου. Ο γάμος, δηλαδή, αποτελεί κοινωνίαν αγάπης.

3. Εις Χριστόν και εις την Εκκλησίαν

Είναι χαρακτηριστικόν, ότι όταν η Αγία Γραφή ομιλή δια τον γάμον, αναφέρεται εις τον γάμον του Χριστού με την Εκκλησίαν και ταυτοχρόνως εις τον γάμον μεταξύ ανδρός και γυναικός. Αυτόν τον γάμον συσχετίζει πάντοτε με τον δεσμόν του Χριστού και της Εκκλησίας.

«Ο άνδρας», λέγει ο Απόστολος, «είναι κεφαλή της γυναικός, όπως και ο Χριστός είναι κεφαλή της Εκκλησίας, και αυτός είναι ο σωτήρ του σώματος... Οι άνδρες αγαπάτε τας γυναίκας σας, όπως και ο Χριστός αγάπησε την Εκκλησίαν και παρέδωκε τον εαυτόν του δι' αυτήν, δια να την αγιάση, αφού την εκαθάρισε με το λουτρόν του ύδατος, δια του λόγου, δια να παρουσίαση εις τον εαυτόν του ένδοξον την Εκκλησίαν, χωρίς να έχη κηλίδα η ρυτίδα η τίποτε από τα τοιαύτα, αλλά να είναι αγία και άμωμος. Οι άνδρες οφείλουν να αγαπούν τας γυναίκας των όπως και τα ιδικά των σώματα... Το μυστήριον τούτο είναι μέγαλον εγώ το εξηγώ ότι αναφέρεται εις τον Χριστόν και εις την Εκκλησίαν» (Εφεσίους 5,22-32).

Πρότυπον, λοιπόν, των συζύγων και του συζυγικού δεσμού είναι ο Χριστός και ο δεσμός Του με την Εκκλησίαν. Τοιουτοτρόπως, ο φυσικός δεσμός μεταξύ ανδρός και γυναικός γίνεται «μέγα μυστήριο». Ο άνθρωπος ξεπερνά τον εαυτόν του, παύει να ζη εγωιστικώς και με κέντρον το ιδικόν του άτομον. Υπερβαίνει την διαίρεσιν και επανευρίσκει τον πραγματικόν εαυτόν του μέσα εις την ενότητα και εις την αγάπην του γάμου. Ο άνδρας και η γυναίκα, οι οποίοι «ενόμιζαν ότι από την αρχήν είναι δύο», λέγει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, «κοίταξε πως τους συγκολλά και πάλιν και τους συνάγει εις ένα δια του γάμου».

Τοιουτοτρόπως, ο άνθρωπος επιστρέφει εις την ενότητα του ανδρός και της γυναικός, η οποία θα ολοκληρωθή μέσα εις την Βασιλείαν του Θεού όπου δεν θα υπάρχη πλέον «άρσεν και θήλυ», αλλά όλοι θα είμεθα «εις εν Χριστώ Ιησού» (Γαλ. 3,28), «όπως οι άγγελοι εις τον ουρανόν» (Ματθαίος 22,30. Μάρκος 12,25. Λουκάς 20,35). Αυτήν την πραγματικότητα προγεύεται ο Χριστιανός άνθρωπος μέσα εις το μυστήριο της θείας ευχαριστίας, όπου οι πάντες ενοούνται εις το ένα σώμα του Χριστού και της Εκκλησίας.

4. Τα ευχαριστιακά πλαίσια του ιερού μυστηρίου

Η θεία Λειτουργία αποτελεί, καθώς είπομεν, πρόγευσιν της Βασιλείας των Ουρανών και της τελικής ενότητος του λαού του Θεού.

Κατ' αυτόν τον τρόπον κατανοούμεν, διατί ο Χριστιανικός γάμος συνεδέθη εις την αρχαίαν Εκκλησίαν με την θείαν ευχαριστίαν, διατί η θεία ευχαριστία απετέλει το κύριον γνώρισμα του ιερού μυστηρίου.

Ο Χριστός προσήλθεν εις τον γάμον της Κανά και εσυμβόλισε αυτήν την συσχέτισιν με ένα θαύμα. Με την μεταβολήν του νερού εις κρασί. Με αυτήν την πράξιν ο Χριστός δεν παρεδέχθη απλώς ολόκληρον την χαράν του γάμου, δεν ευλόγησε μόνον ολόκληρον την πραγματικότητα του γάμου, αλλά εσυμβόλισεν από την στιγμήν αυτήν την θείαν ευχαριστίαν, την μεταβολήν του οίνου εις αίμα Του και του άρτου εις σώμα Του, την πρόσληψιν και την μεταμόρφωσιν του συζυγικού δεσμού μέσα εις το ίδιον το Σώμα της Εκκλησίας, το οποίον είναι και Σώμα ιδικόν Του.

«Όταν ο σύζυγος και η σύζυγος ενούνται δια του γάμου», λέγει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, «δεν φαίνονται πλέον ως κάτι γήινον αλλ' ως εικόν του Θεού αυτού του ιδίου». Εις άλλο δε ση μείον χαρακτηρίζει τον Χριστιανικόν γάμον ως «μικράν Εκκλησίαν».

Μέσα εις τον Χριστιανικόν γάμον καλείται ο άνθρωπος να ζήση την «εν Χριστώ κοινωνίαν», δηλαδή «εις Χριστόν και εις την Εκκλησίαν» (Εφ. 5,32). Εις ένα Χριστιανικόν γάμον παρευρίσκεται πάντοτε με τους Χριστιανούς συζύγους και ο Χριστός, συμφώνως προς την υπόσχεσίν Του ότι θα είναι παρών εκεί όπου συνάγονται δύο άνθρωποι εις το όνομα Του (Ματθαίος 18,20).

Εννοούμεν, κατά ταύτα, διατί ένας πατήρ της Εκκλησίας ονομάζει τον γάμον «οικίαν του Θεού» και διατί σύγχρονος θεολόγος διακηρύττει, ότι εις τον Χριστιανικόν γάμον «παντρεύονται» τρεις, οι σύζυγοι μεταξύ των και με τον Χριστόν. Πρόκειται, δηλαδή, δια τον γάμον, ο οποίος γίνεται «εν Κυρίω» (Α' Κορινθίους 7,39).

5. Ο γάμος έκτος της Εκκλησίας

Από όλα αυτά φαίνεται καθαρώς ότι υπάρχει τεραστία διαφορά μεταξύ της φυσικής ενώσεως δύο ανθρώπων έκτος της Εκκλησίας και του ιερού μυστηρίου του γάμου. Ο συζυγικός δεσμός έκτος της Εκκλησίας αναφέρεται εις τον νόμον της φύσεως και, μάλιστα, της φύσεως εις την κατάστασιν της πτώσεως και της φθοράς.

Το ίδιον ισχύει και όταν ακόμη ταυτίσωμεν το νόημα του γάμου με σκοπούς κοινωνικούς η όταν αναφερθώμεν εις το δημογραφικόν πρόβλημα. Εις όλας αυτάς περιπτώσεις, ο γάμος δεν κατορθώνει να υπερβή την πραγματικότητα του θανάτου. Δι' αυτόν τον λόγον δεν είναι δυνατόν να γίνη, εις τας περιπτώσεις αυτάς, δεκτός ως ιερόν μυστήριον.

Αντιθέτως, ο Χριστιανικός γάμος, ο οποίος ευλογείται από τον Θεόν και προσλαμβάνεται εις την Εκκλησίαν, έχει ως πρώτον του νόημα και ως τελικόν του σκοπόν την πληρότητα της αγάπης των συζύγων, την πληρότητα εκείνης της ενότητος, η οποία δεν σταματά με τον θάνατον, αλλά εισέρχεται εις την αιωνιότητα.

«Οι δε κατά σάρκα πράσσετε, ταύτα πνευματικά εστί εν Ιησού γαρ Χριστώ πάντα πράσσετε», λέγει ο άγιος Ιγνάτιος και χαρακτηρίζει ολόκληρον την

πραγματικότητα του συζυγικού δεσμού, ο οποίος έχει προσληφθή εις την Εκκλησίαν, ως πνευματικόν, ακόμη και αυτήν την σαρκικήν ένωσιν.

6. Το παράδειγμα τον Τωβία

Όταν ο συζυγικός δεσμός ευλογηθή από τον Θεόν, τότε εισέρχεται εις το περιβάλλον της αγάπης του Θεού και λαμβάνει νόημα μοναδικόν, αιώνιον.

Εις την Παλαιάν Διαθήκην ευρίσκομεν ωραίαν εικόνα, θαυμασίαν προτύπωσιν του γεγονότος αυτού. Είναι ο γάμος του Τωβία με την Σάρραν εις τα Εκβάτανα της Μηδίας.

Καθώς αναφέρει η Παλαιά Διαθήκη, η Σάρρα, κόρη του Ραγουήλ και της Έδνας, συγγενών του Τωβίτ, του πατρός, δηλαδή, του Τωβία, είχεν υπανδρευθή επτά φορές. Πλην, όμως, πονηρός δαίμων εθανάτωσεν αλληλοδιαδόχως και τους επτά συζύγους της κατά την πρώτην νύκτα του γάμου, πριν ή, δηλαδή, πραγματοποιηθή η συζυγική κοινωνία. Το βιβλίον του Τωβίτ περιγράφει τον γάμον του Τωβία:

«Ο Ραγουήλ εκάλεσε την θυγατέρα του Σάρραν, την εκράτησε από το χέρι, την παρέδωσεν ως σύζυγον εις τον Τωβία και του είπεν: Ιδού, λάβε την ως σύζυγον συμφώνως προς τον νόμον του Μωυσέως και πήγαινε εις τον πατέρα σου* και τότε τους ευλόγησε. Κατόπιν, εκάλεσε την γυναίκα του Έδναν, επήρε χαρτί, έγραψε το συμβόλαιον του γάμου και το εσφράγισεν. Έπειτα, ήρχισαν το φαγητόν. Ο Ραγουήλ εκάλεσε την γυναίκα του Έδναν και της είπε: Αδελφή, ετοίμασε το άλλο δωμάτιον, και οδήγησε την εκεί. Εκείνη έπραξε όπως της είπεν και την εισήγαγεν εκεί και αυτή ήρχισε να κλαίη. Η μητέρα συνεκινήθη με τα δάκρυα της κόρης της και της είπε: Έχε θάρρος παιδί μου, ο Κύριος του ουρανού και της γης είθε να σου δώση χαράν αντί αυτής σου της λύπης, θάρρος, κόρη μου! Όταν ετελείωσαν το φαγητόν ωδήγησαν εις αυτήν τον Τωβίαν. Εκείνος, όταν εισήλθε, ενεθυμήθη τα λόγια του Ραγουήλ, επήρε το θυμιατήρι με τα κάρβουνα, έβαλε επάνω εις αυτά την καρδίαν του ψαριού και το συκώτι και εξήλθε καπνός. Όταν δε ωσφράνθη το πονηρόν δαιμόνιον την οσμήν, έφυγεν εις τα ανώτατα μέρη της Αιγύπτου και ο Άγγελος το έδεσε. Όταν δε εκλείσθησαν οι δύο εις τον νυμφικόν των κοιτώνα, ο Τωβίας εσηκώθη από την κλίνην και είπε: Σήκω επάνω, αδελφή μου, και ας προσευχηθώμεν να μας ελεήση ο Κύριος. Και ο Τωβίας ήρχισε να λέγη: Δοξασμένος είσαι, Κύριε, ο Θεός των πατέρων μας και ευλογημένον είναι το άγιον και ένδοξον όνομά Σου εις τους αιώνας. Ας σε δοξάζουν πάντοτε οι ουρανοί και όλα τα κτίσματα σου. Συ έπλασες τον Αδάμ και του έδωσες την Εύαν γυναίκα του, ως βοηθόν και στήριγμα. Από αυτούς εγεννήθη το γένος των ανθρώπων. Συ

είπες· δεν είναι καλόν να είναι ο άνθρωπος μόνος ας κάνωμεν δι' αυτόν βοηθόν όμοιον προς αυτόν. Και τώρα, Κύριε, λαμβάνω την αδελφήν μου αυτήν όχι εκ πορνικών διαθέσεων, αλλά βάσει της αληθείας. Διάταξε, λοιπόν, να εύρω έλεος και να γηράσω μαζί με αυτήν. Τότε εκείνη είπε μαζί με αυτόν: Αμήν. Και έπεσαν εις το κρεβάτι να κοιμηθούν την νύκτα εκείνην. Ο Ραγουήλ εσηκώθη και εξήλθε να άνοιξη ένα τάφον, μήπως και αποθάνει και αυτός ο γαμβρός του. Επέστρεψε τότε εις την οικίαν του και είπε εις την γυναίκα του Έδναν: Στείλε μίαν από τας δούλας σου να ίδη εάν ο Τωβίας ζη, άλλως να τον θάψωμεν, χωρίς να μάθη κανείς τίποτε. Η δούλη ήνοιξε την θύραν και εύρε και τους δύο να κοιμώνται. Εξήλθε και ανήγγειλεν εις εκείνους ότι ζη. Και εδόξασεν ο Ραγουήλ τον Θεόν λέγων: Δοξασμένος να είσαι Συ, ο Θεός με κάθε δοξολογίαν καθαράν και Αγίαν. Ας σε δοξολογούν οι άγιοί Σου και όλα τα δημιουργήματα Σου και όλοι οι άγγελοι Σου και οι εκλεκτοί Σου, ας σε ευλογούν εις όλους τους αιώνας.

Ευλογημένος είσαι, διότι έδωσες χαράν και δεν μου συνέβη αυτό που εφοβούμην, αλλά έκαμες εις ημάς σύμφωνα με το μέγα Σου έλεος. Δοξασμένος να είσαι, διότι έστειλες το έλεος Σου εις δύο μονογενείς. Κάμε, Δέσποτα, εις αυτούς συμφώνως με το έλεος Σου, ολοκλήρωσε την ζωήν των με υγείαν και ευφροσύνην και έλεος. Τότε διέταξεν ο Ραγουήλ τους δούλους του να καλύψουν πάλιν τον τάφον και εώρτασε τον γάμον των δεκατέσσαρας ημέρας» (Τωβίτ 7,12-8,19).

Η Σάρρα είχεν υπανδρευθή επτά φορές. Όμως, οι επτά πρώτοι σύζυγοι δεν είχαν, προφανώς, τοποθετήσει τον συζυγικόν των δεσμόν μέσα εις τον πνευματικόν χώρον του ελέους και της αγάπης του Θεού, ο οποίος μεταμορφώνει και ζωογονεί τα πάντα εις την ζωήν του ανθρώπου. Ούτω, εκείνοι ωδηγήθησαν εις τον τάφον και ο συζυγικός των δεσμός εις τον θάνατον. Ευρίσκετο υπό το κράτος του πονηρού πνεύματος, το οποίον έσπερνε τον θάνατον από την πρώτην ακόμη νύκτα της συζυγικής ζωής, χωρίς να πραγματοποιηθή η κοινωνία μεταξύ των συζύγων έστω και εις επίπεδον καθαρώς σαρκικόν.

Ο γάμος, όμως, του Τωβία ετοποθετήθη από την αρχήν μέσα εις διαφορετικόν πνευματικόν χώρον. Οι γονείς της Σάρρας και ο ίδιος ο νεαρός σύζυγος, εξήρτησαν την εκπλήρωσιν του σκοπού του γάμου από το έλεος και την αγάπην του Θεού. Ο Τωβίας βλέπει ως βασικόν σκοπόν του γάμου του με την Σάρραν την κοινωνίαν αγάπης (επίταξον ελεήσαί με και αυτή συγκαταγηράσαι) και την δόξαν του ονόματος του Θεού. Και η νεαρά σύζυγος συνυπογράφει την βαθείαν αυτήν επιθυμίαν του συζύγου της με το ιδικόν της «Αμήν».

Δι' αυτόν τον λόγον δεν έχει πλέον θέσιν το πονηρόν δαιμόνιον μέσα εις την νεαράν εκείνην κόρην.

Γεμάτος ευγνωμοσύνην ο Ραγουήλ δοξολογεί τον Θεόν, εμπιστεύεται το νεαρόν ζεύγος εις την αγάπην Του και τον παρακαλεί να ολοκλήρωσιν την ζωήν των με υγείαν και ευφροσύνην και έλεος, δίδει εντολήν να καλύψουν τον ανοιγμένον τάφον και εορτάζει το γεγονός επί δύο εβδομάδας.

7. Σκοπός του γάμου

Αυτή η διαρκής πορεία προς την πληρότητα της αγάπης είναι ο πρωταρχικός σκοπός του γάμου. Μια πληρότης, η οποία ημπορεί να ύπαρξη ακόμη και εις τα άτεκνα ζευγάρια (Παράβαλλε Σοφ. Σολ. 4,1-6. Σοφ. Σειρ. 16,1-5).

Όμως, η ύπαρξις τέκνων προσθέτει εις τον Χριστιανικόν γάμον ένα νέον στοιχείον, την πατρότητα και την μητρότητα, το οποίον αποτελεί ξεχείλισμα της αγάπης των δύο προσώπων, δια να αγκαλιάσῃ και νέας υπάρξεις, δια τας οποίας οι δύο σύζυγοι είναι έτοιμοι να προσφέρουν τα πάντα. Με τον τρόπον αυτόν κατορθώνει ο άνθρωπος να υπερβῆ εις εντονώτερον βαθμόν τον εαυτόν του και να δοθῆ ολοκληρωτικώς εις την αγάπην προς τον άλλον (Παράβαλλε Α' Κορινθίους 11,8-12. Εφεσίους 5,20-21), να προετοιμασθῆ δια την πληρότητα εκείνην της αγάπης, την οποίαν καλείται να ζήσῃ αιωνίως.

Αυτόν τον ιερόν σκοπόν του γάμου, την υπέρβασιν, δηλαδή, του εαυτού μας και την πληρότητα της αγάπης η οποία αρχίζει με την συζυγικήν αγάπην και ολοκληρώνεται εις την Βασιλείαν των ουρανών, βλέπομεν εις ολόκληρον την Ιεράν ακολουθίαν του γάμου, η οποία είναι πλήρης συμβολισμού.

Η ανταλλαγή των δακτυλίων, η οποία σημαίνει την αμοιβαιότητα και την αλληλεξάρτησιν, το κοινόν ποτήριον, το οποίον σημαίνει την πλήρη κοινωνίαν ζωής, η οποία ολοκληρώνεται εις την κοινήν συμμετοχήν εις την θείαν ευχαριστίαν, εις την «κοινωνίαν των ψυχών και των σωμάτων», κάτω από την προστατευτικήν αγάπην του Θεού.

«Και συ νύμφη», λέγει ο Ιερεύς εις το τέλος της ιεράς Ακολουθίας, «μεγαλύνθητι ως η Σάρρα, και ευφράνθητι ως η Ρεβέκκα, και πληθύνθητι ως η Ραχήλ, ευφραινομένη τω ιδίω ανδρί, φυλάττουσα τους όρους του νόμου, ότι ούτως ηυδόκησεν ο Θεός» (Παράβαλλε Δευτερ. 24,5. Παροιμίες 5,18-19).

Είναι φανερόν, ότι ο σκοπός του γάμου δεν πραγματοποιείται δια μόνης της προσπάθειας των συζύγων. Η εκπλήρωσίς του αποτελεί δώρον Θεού. Το Πνεύμα το άγιον, το οποίον δρα εντός της Εκκλησίας και διαμοιράζει τα χαρίσματα εις τους

πιστούς, δίδει εις τους Χριστιανούς συζύγους το χάρισμα του γάμου (Α' Κορινθίους 7,7). Δι' αυτόν τον λόγον και ο Χριστιανικός γάμος είναι ιερόν μυστήριο.

Καθώς όμως έγινε αντιληπτόν, ο Χριστιανικός γάμος δεν αποτελεί ιδιωτικήν υπόθεσιν των Χριστιανών συζύγων. Τούτο διότι δεν αλλάζει μόνον την θέσιν αυτών εντός του σώματος της Εκκλησίας και ειδικώτερον της ενορίας εις την οποίαν ανήκουν οι νεόνυμφοι. Δια την ενορίαν δεν είναι πλέον δύο μεμονωμένα άτομα* καλούνται να ζήσουν την πληρότητα της συζυγικής αγάπης «εν Κυρίω» και οφείλουν να εκφράσουν τον δεσμόν αυτόν και δια της όλης ζωής των εντός της ενορίας. Ιδού διατί ο Χριστιανικός γάμος αποτελεί γεγονός της ζωής της ενορίας και οφείλει να τελήται εις την ιδίαν την ενορίαν όχι μακράν της ενορίας!

8. Τα στέφανα του γάμου

Είναι χαρακτηριστικόν το γεγονός, ότι το ιερόν μυστήριο του γάμου ονομάζεται εις την Ορθόδοξον Εκκλησίαν «στέψις».

Γνωρίζομεν ότι τα στέφανα ανήκουν εις τους μάρτυρας και εις τους Αγίους της Εκκλησίας. Δι' αυτό και εις τας εικόνας των Αγίων ζωγραφίζεται φωτοστέφανον. Όμως, η Εκκλησία μας στεφανώνει και τους νεόνυμφους κατά την Ιεράν ακολουθίαν του γάμου.

Όπως, δηλαδή, ένας μάρτυς της πίστεως, ο οποίος αγωνίζεται μέχρι τέλους νικηφόρως, στεφανώνεται, ούτω και οι νεόνυμφοι, οι οποίοι εισέρχονται εις τον ιερόν δεσμόν του γάμου με αγνότητα και καθαρότητα. Εισέρχονται εις νέον στάδιον αγώνος, εις την πνευματικήν παλαίστραν των μαρτύρων της Εκκλησίας μας. Δι' αυτό και όταν με ηνωμένας τας χείρας, συνοδευόμενοι από τον ιερέα, βαδίζουν εις σχήμα κύκλου γύρω από το τραπεζίδιον, η Εκκλησία μας επικαλείται τους Αγίους μάρτυρας:

«Άγιοι μάρτυρες», ψάλλει κατανυκτικά ο λαός, «οι καλώς αθλήσαντες και στεφανωθέντες», «δόξα σοι Χριστέ ο Θεός... Μαρτύρων αγαλλίαμα...!».

Η Εκκλησία στεφανώνει τους νεόνυμφους και προχωρεί εις πράξιν περισσότερον συγκινητικήν: εύχεται να «αναλάβη» ο Θεός «τους στεφάνους αυτών» εις την Βασιλείαν Του, «ασπίλους και άμωμους και ανεπιβουλεύτους διατηρών αυτούς εις τους αιώνας των αιώνων» και να στεφάνωση αυτούς «με δόξαν και τιμήν».

«Ο Θεός, ο Θεός ημών, ο παραγενόμενος εν Κανά της Γαλιλαίας, και τον εκείσε γάμον ευλογήσας, ευλόγησον και τους δούλους σου τούτους, τους τη Ση πρόνοια

προς γάμον κοινωνίαν συναφθέντας. Ευλόγησον αυτών εισόδους και εξόδους· πλήθυνον εν αγαθοίς την ζωήν αυτών ανάλαβε τους στεφάνους αυτών εν τη Βασιλεία σου, ασπίλους και άμωμους και ανεπιβουλεύτους διατηρών εις τους αιώνας των αιώνων».

Πηγή: agiosmgefiras.blogspot.gr